

Trinitatis Bergkerk 11-6-2017

Gemeente van Christus,

Heilig, heilig, heilig is de Eeuwige Tsevaot.
Heel de aarde is vervuld van zijn majesteit.
Door het luide roepen schudden de deurpinnen in de dorpels
en de tempel vulde zich met rook.
Ik schreeuwde het uit: Wee mij, ik moet zwijgen,
want ik ben een mens met onreine lippen.

Ik tik de woorden van het roepingvisioen Jesaja in op mijn computer
en ik zie ze verschijnen op mijn beeldscherm, maar wat weet ik er eigenlijk van?

Heel de aarde is vervuld van zijn majesteit, prachtige woorden ... maar het vliegt me aan
als die vurige kool van het altaar
als een mens met onreine lippen, ik moet zwijgen.

De teksten zijn prachtig, maar kunnen we ze wel aan?
Ik zit in mijn studeerkamer een preek te schrijven,
we zijn hier op zondagmorgen in alle rust
in een mooie en behaaglijke kerk, we weten allemaal nu al dat straks de koffie klaar staat ..
maar wat weten wij van de heiligheid van het visioen van Jesaja?
Wat weet ik van van Nicodemus en zijn 'van boven' geboren worden?
Ik lees de verhalen en ik vind ze prachtig maar wat weet ik ervan?
Wat weet ik als welgestelde en welopgevoede dominee van het Heilige?
Wij leven ons leven maar weten wij wel wat leven is?
Weten wij wel wat heilig is?

Nu worden heilige huisjes in onze samenleving één voor één ontheilgd
en dat is niet altijd onterecht, want er blijkt veel onheiligheid onder de mantel van het heilige,
maar wat doet dat met ons, als we steeds weer bedrogen uitkomen,
in de politiek, in de kerk, in de heilige familie in het verbijsterende geweld van terreur
of de recente moord op twee jonge meisjes in onze buurgemeenten als niets meer heilig is,
als ook een ander niet meer heilig is wat is er dan nog wel heilig?

Misschien dat we uiteindelijk alleen onszelf nog heilig vinden,
tronend in de eenzaamheid van de autonome mens op de heilige troon van ons mondige leven.

Ontmoeting begint bij de erkenning van de heilige grens die er is tussen jou en je naaste.
Ontmoeting begint in het besef dat jij de ander niet kent,
dat de ander jou oneindig vreemd is en dat jij bent als die ander.
En langs de grens van het heilige tussen jou en je naaste
ligt ergens het spannende en verwachtingsvolle moment van ontmoeting.

Zo zijn we hier ook in de kerk,
om dat verwachtingsvolle moment van ontmoeting te vieren, te oefenen,
niet om de troon van onszelf te vieren, maar wij zijn hier om in de liturgie
het Heilige te ontmoeten, de Heilige. Om hier weer te weten
dat leven begint bij de overgave, zoals een rivier begint bij een bron.

Iemand zei, afgelopen week, toen we het verhaal van Nicodemus lazen, ik moet denken aan een
droom, zoals je die zelf soms kunt hebben. Een mooie associatie, het is een nachtelijk gesprek,
's Nachts, niet afgeleid door de beslommeringen van de dag, krijgen de gedachten hun vrije loop.

De onrust van de geest is niet te temmen, de gedachten uit het onderbewustzijn melden zich, ze komen en gaan ...ze vragen om aandacht.

Nicodemus een man van statuur en gezag gaat het denken niet uit de weg, hij is iemand die ze op een rijtje heeft en ze anders wel op een rijtje wil zetten.

Maar dan 's nachts, als de rijtjes in de war raken...

Wat drijft hem die nacht om een gesprek met Jezus te beginnen?

Hij heeft geen duidelijke vraag. Wat wil hij toch? Wij weten dat U een leraar bent die van God gekomen bent ... Maar wat wil hij daar nu mee zeggen?

Verlang je misschien Nicodemus, dat ook jij van God komt?

Jezus raakt zijn verlangen aan en antwoordt wat bits: alleen wie opnieuw wordt geboren kan het koninkrijk van God zien. Hij benoemt het verlangen van Nicodemus verlangen kan een mens drijven, maar het Koninkrijk Gods zien, is als van omhoog geboren worden.

Luther maakt een onderscheid tussen een *Bitte* en een *Gebet*.

De *Bitte*, dat is veel vragen, in de beklemming ... Kyrië roepen....

Een *Gebet*, dat is vooral stil zijn, op adem komen, vrijuit ademen.

Een *Gebet* is bij God zijn. ... of anders gezegd in zijn Naam zijn.

je bent van Hem, die naam omgeeft je, je gaat met Hem,

die naam is een uitgestrektheid om jou heen: dit is jouw leven 'in Jezus naam.'

De plaats van Godsontmoeting is niet in een kerk maar in zijn Naam.

Nicodemus hoort het in de nacht van zijn verlangen, het is een moment van overgave.

Wij horen en vieren het vanmorgen in de liturgie eigenlijk kun je daar niet over preken,

eigenlijk kun je die bron alleen maar vieren,

in het breken en delen van brood en wijn,

in de ontmoeting tussen mensen,

in de stilte van het gebed in de concentratie op de levensvragen.

Ik keer nog even terug naar het visioen van Jesaja

want daar klinken misschien wel de mooiste woorden van de Bijbel: Hineni.... hier ben ik.

In de stilte als je even je hand op je mond legt

klinkt een vreemde stem, die vraagt: Wie zal ik zenden en wie zal voor ons gaan?

En ik zei: Hier ben ik. Hier ben ik,

zijn de mooiste woorden die een mens kan zeggen.

Hier ben ik, als een antwoord op de vraag mens waar ben je?

een vraag die je pas hoort als je zelf stil bent.

Gelovig leven is leven met die vraag

gelovig leven is doorschijnend leven

in alle bescheidenheid bij de gratie Gods

zodat het licht van Christus je mag doorstralen

en jij een licht mag zijn voor een ander.

Wederom geboren. Hier ben ik.

Amen.